

Zespół Ekspertki ds. Lokalnego Prawa Podatkowego

Katedra Prawa Podatkowego, Wydział Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, 15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 1
tel. (+ 48 85) 745-71-49, fax. (+48 85) 740-60-89

**Opinia do projektu założeń ustawy o poprawie warunków świadczenia
usług przez jednostki samorządu terytorialnego z dnia 16 stycznia 2013 r.,
w zakresie dotyczącym doprecyzowania definicji budowli**

Białystok, dnia 6 lutego 2013 r.

xxxXxxx

I. Przedłożony projekt w pkt. III.4.1) zakłada zmiany w przepisach kształtujących finanse samorządu terytorialnego, m.in. w zakresie ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych¹. Jedną z zasadniczych kwestii, które mają zostać uregulowane w projekcie będzie doprecyzowanie definicji budowli. Poza tak ogólnikowym stwierdzeniem, w projekcie nie przybliżono żadnego kierunku, w którym przedmiotowa zmiana miałaby pójść. Jednoznacznie pozytywnie należy natomiast ocenić sam zamiar ustawodawcy, który dostrzega wady aktualnie obowiązującej definicji budowli.

Zgodnie z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości definiuje się budowlę jako „*obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem*”. Wskazana definicja obowiązująca od początku 2003 r., nie rozwiązała trwających o lat sporów, których wymiar finansowy był bardzo duży tak dla podatników, jak i dla gmin, które czerpią dochody z podatku od nieruchomości. Dotyczyły one budowli np. wyrobisk górniczych, budowli telekomunikacyjnych, czy elektrowni wiatrowych, a więc obiektów o dużej wartości, od której naliczany jest podatek od nieruchomości. O skali problemów związanych z opodatkowaniem budowli, a zwłaszcza z samym pojmowaniem tej kategorii przedmiotów opodatkowania dobitnie świadczy także orzecznictwo sądów administracyjnych. W przygotowanym przez Biuro Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego opracowaniu² zaprezentowano problemy związane z opodatkowaniem budowli, jakie w ostatnich latach były przedmiotem działalności orzeczniczej sądów administracyjnych. Dotyczyły one opodatkowania m.in. takich obiektów jak: stacje transformatorowe i inne urządzenia energetyczne, stacje telefonii komórkowej, linii kablowych i kanalizacji kablowej, elektrowni wiatrowych, tymczasowych obiektów budowlanych, tablic reklamowych, baterii

¹ Tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm. - dalej zwana w skrócie u.p.o.l.

² *Budowle jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości w orzecznictwie sądów administracyjnych z lat 2006 - 2010 i I półrocza 2011 r.* - opracowanie Biura Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego przygotowane pod kierunkiem Naczelnika Wydziału III Sędziego WSA Hieronima Sęka, Warszawa 2012.

koksowniczych, zbiorników na gaz płynny, dystrybutorów paliw czy też wyrobisk górniczych.

II. U podstaw problemów interpretacyjnych związanych z definicją budowli leży jej konstrukcja, która znajduje się wprawdzie w ustawie podatkowej, lecz poprzez odesłanie do pojęcia „*obiekt budowlany*” oraz „*urządzenie budowlane*” w istocie opiera się na regulacjach ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane.³ **Ustawa ta nie została jednak stworzona dla celów podatkowych, a więc nie spełnia podstawowych standardów stawianych regulacjom z tej gałęzi prawa.** W szczególności prawo budowlane nie spełnia postulatu określoności, jaki formułowany jest pod adresem przepisów prawa podatkowego. Tymczasem podatki powinny być w sposób jasny i zrozumiały oznaczone. Słusznie bowiem zauważył już A. Smith, że niepewność podatków szkodliwiej działa niż nierówny ich rozkład.⁴

Zasada określoności w orzecznictwie TK została zdefiniowana jako nakaz formułowania przepisów w sposób poprawny, precyzyjny i jasny. Standard ten wymagany jest zwłaszcza, gdy chodzi o ochronę praw i wolności jednostki. Każdy przepis prawny powinien być skonstruowany poprawnie z punktu widzenia językowego i logicznego – dopiero spełnienie tego podstawowego warunku pozwala na jego ocenę w aspekcie pozostałych kryteriów. **Wymóg jasności oznacza nakaz tworzenia przepisów klarownych i zrozumiałych dla ich adresatów, którzy od racjonalnego ustawodawcy oczekiwać mogą stanowienia norm prawnych nie budzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw.** Związana z jasnością precyzja przepisu winna przejawiać się w konkretności nakładanych obowiązków i przyznawanych praw tak, aby ich treść była oczywista i pozwalała na ich wyegzekwowanie.⁵ Dziedzina, w której nakaz określoności jest szczególnie akcentowany, jest, obok prawa karnego, także prawo daninowe, zwłaszcza gdy chodzi o przepisy regulujące obowiązki podatkowe osób fizycznych.⁶

Przepisy w sposób prawidłowo określone to takie, które mają ustalone na gruncie prawa znaczenie. Ustawodawca jest przy tym uprawniony do nadawania pojęciom używanym w tekście aktu normatywnego treści odbiegającej od znaczenia danej nazwy w języku ogólnym. Naruszeniem konstytucyjnego wymagania określoności przepisów prawnych jest w

³ Tekst jednolity: Dz.U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 ze zm. - dalej zwana w skrócie u.p.b.

⁴ S. Głabiński, *Nauka skarbowości*, Lwów 1911, s. 358.

⁵ Wyrok TK z dnia 21 marca 2001 r. (sygn. akt K 24/00), M.P. Nr 10, poz. 160.

⁶ Wyrok TK z dnia 20 listopada 2002 r. (sygn. akt K 41/02), OTK 2002, nr 6 oraz wyrok z dnia 13 lutego 2001 r. (sygn. akt K 19/99), Dz.U. Nr 14, poz. 143.

szczegółności używanie w tekście ustawy sformułowań zawierających błąd logiczny *ignotum per ignotum*, czyli tłumaczenie nieznanego przez nieznanego.⁷ Ustawodawca nie może poprzez niejasne formułowanie tekstu przepisów pozostawiać organom mającym je stosować nadmiernej swobody przy ustalaniu w praktyce zakresu podmiotowego i przedmiotowego ograniczeń konstytucyjnych wolności i praw jednostki. Niedopuszczalne jest stanowienie przepisów prawa, w których używane pojęcia są wzajemnie sprzeczne lub umożliwiają dowolną interpretację. Nie można przy tym odbierać ustawodawcy prawa do nadawania szczególnego znaczenia występującym w tekście aktu prawnego pojęciom, ale muszą mieć one swoje znaczenie nadane przez zasady języka polskiego oraz precyzyjne wyjaśnienie przez ustawodawcę, jakie znaczenie nadaje on pojęciu, którym się posługuje. Takie rozwiązanie nie jest sprzeczne z zasadami przyzwoitej legislacji, gdyż ustawodawca ma prawo do nadawania szczególnego znaczenia wykorzystywanym w tekście aktu prawnego pojęciom pod warunkiem, że mają one swoje naturalne znaczenie nadane przez zasady języka polskiego, a ponadto ustawodawca precyzyjnie wyjaśnił, jakie znaczenie nadał pojęciu, którym się posługuje.⁸

Stanowienie przepisów niejasnych i wieloznacznych rozpatrywać należy w kontekście naruszenia Konstytucji ze względu na sprzeczność z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w jej art. 2 albo z zasadą wymagającą ustawowego nakładania ciężarów i świadczeń publicznych (art. 84), jak też ograniczeń w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw (art. 31 ust. 3).

III. Zgodność z Konstytucją RP definicji budowli była przedmiotem zainteresowania TK, który w wyroku z dnia 13 września 2011 r.⁹ dotyczącym opodatkowania wyrobisk górniczych nie dopatrywał się niezgodności art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 1a ust. 1 pkt 2 u.p.o.l. z Konstytucją. Trybunał zamieścił jednak w swoim wyroku wskazówki interpretacyjne, które powinny być uwzględnione przy stosowaniu przedmiotowej definicji, ale także mające istotne znaczenie dla ustawodawcy. **TK wskazał na zasadę określoności i pewności prawa - podatnik musi mieć jasność, co do tego, czy dany obiekt podlega czy też nie podlega opodatkowaniu.** TK podkreślił, że definicje stosowane w prawie budowlanym nie mają charakteru precyzyjnego w takim stopniu, aby można je było zawsze stosować na gruncie

⁷ *Ibidem.*

⁸ Wyrok TK z dnia 14 września 2001 r. (sygn. akt SK 11/00), OTK 2001, nr 6.

⁹ Sygn. akt P 33/09.

prawa podatkowego. „Oznacza to, że nie każdy obiekt budowlany w postaci budowli w rozumieniu u.p.b. może zostać uznany za budowlę w ujęciu u.p.o.l., a w konsekwencji nie każdy obiekt budowlany w postaci budowli w rozumieniu u.p.b. może podlegać opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości.” W tym zakresie chodzi więc, np. o definicję budowli z art. 3 pkt 3 u.p.b., która ma charakter otwarty. „Precyzyjnie ujmując, z punktu widzenia standardów konstytucyjnych nie sposób zaakceptować sytuację, gdy jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości byłyby traktowane budowle w rozumieniu art. 3 pkt 3 u.p.b. nienależące do kategorii obiektów, które *expressis verbis* wymieniono w tym przepisie (lub - co wynika z wcześniejszych ustaleń - w pozostałych przepisach rozważanej ustawy albo w załączniku do niej), lecz będące obiektami jedynie do nich podobnymi.”

Na tle powyższego TK wyraził pogląd wedle którego za budowle w rozumieniu u.p.o.l. należy uznać „jedynie budowle wymienione *expressis verbis* w art. 3 pkt 3 u.p.b., w innych przepisach tej ustawy lub w załączniku do niej, będące wraz z instalacjami i urządzeniami obiektem budowlanym, o którym mowa w art. 3 pkt 1 lit. b u.p.b., czyli pod warunkiem, że stanowią one całość techniczno-użytkową. (...) nie jest wykluczone, że o statusie poszczególnych obiektów i urządzeń współdecydować będą również inne przepisy rangi ustawowej, uzupełniające, modyfikujące czy doprecyzowujące prawo budowlane.” Stanowisko to uzyskało akceptację w literaturze przedmiotu, gdzie podkreślono, że opodatkowaniu mogą podlegać jedynie obiekty wyraźnie wskazane w u.p.b., zakres przedmiotowy opodatkowaniu musi wynikać z ustawy, a wszelkie wątpliwości należy rozstrzygać na korzyść podatnika.¹⁰ Trybunał zakazał wszelkiej analogii w zakresie określania przedmiotów opodatkowania. Muszą być one wymienione z nazwy w przepisach u.p.b.

Wskazany przez TK sposób rozumowania, u którego podstaw leży zasada określoności przepisów prawa podatkowego należy, gdy chodzi o istotę sprawy, w pełni zaakceptować. Aktualnie nie jest jednak możliwe pełne spełnienie tego standardu w zakresie definicji budowli, gdyż ta opiera się na prawie budowlanym, które z kolei sam TK uznał za zbyt mało precyzyjne, aby można je było zawsze stosować na gruncie prawa podatkowego. **W konsekwencji konieczne jest stworzenie nowej, jednoznacznej i realizującej konstytucyjne standardy definicji budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości.** Powinna ona uwzględniać także zasadę ochrony interesu fiskalnego gmin, które uzyskuje dochody z opodatkowania budowli. Zasada ta przekłada się na tworzenie

¹⁰ B. Brzeziński, W. Morawski, *glosa do wyroku TK z dnia 13.09.2011 r. (P 33/09)*, „Przegląd Orzecznictwa Podatkowego” 2012, nr 1.

prawa podatkowego w ten sposób, aby same podatki, jak i procedura ich wymierzania i pobierania zapewniały państwu stały i niezakłócony dopływ środków publicznych do budżetu.¹¹ Ochronie interesu fiskalnego państwa sprzyja prawidłowo skonstruowany system podatkowy i to nie tylko w wymiarze materialnym (odpowiedni katalog podatków), ale i formalnym (kompletność regulacji prawnych). Nic tak negatywnie nie wpływa na budżet, jak nieprecyzyjne sformułowania przepisów podatkowych, czego najlepszym dowodem są uszczuplenia budżetów gmin, które w ostatnich latach były następstwem rozstrzygnięć sądów administracyjnych dotyczących opodatkowania takich obiektów jak np. budowle w wyrobiskach górniczych, elektrownie wiatrowe czy też działań ustawodawcy polegających na nowelizacjach prawa budowlanego w takim kierunku, aby ograniczyć pojęcie budowli - np. nowelizacja art. 3 pkt 3 u.p.b. poprzez uznanie za budowlę obiektu liniowego, na który składa się kanalizacja kablowa, ale już bez umiejscowionych w niej kabli.¹²

Powyzsze skłania do stwierdzenia, że precyzyjne zdefiniowanie budowli dla potrzeb opodatkowania jest niezbędne zarówno z punktu widzenia podatników, jak i gmin, których dochodem jest podatek od nieruchomości.

IV. Spełnienie konstytucyjnego standardu określoności przepisów prawa podatkowego, w naszej ocenie, wymaga stworzenia nowej, zawartej w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych definicji budowli. Zgodnie z art. 217 Konstytucji RP przedmiot opodatkowania musi być bowiem uregulowany w ustawie i zasadne jest, aby była to ustawa regulująca konstrukcję danego podatku. Zatem należy podjąć próbę stworzenia w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych samodzielnej, nie zawierającej odesłań do innych aktów prawnych, definicji budowli.

Osiągnięcie zadawalającego z punktu widzenia standardów konstytucyjnych stopnia określoności definicji budowli wymusza poszukiwanie odpowiedniej techniki legislacyjnej. Analiza systemu prawa podatkowego pozwala uznać, że jest to możliwe poprzez wykorzystanie precyzyjnych klasyfikacji statystycznych. Taką techniką posłużył się ustawodawca np.:

¹¹ Zob. B. Brzeziński, *Wstęp do nauki prawa podatkowego*, Toruń 2001, s. 121.

¹² Zob. szerzej R. Dowgier, *Wpływ zmiany definicji budowli w prawie budowlanym na zasady opodatkowania podatkiem od nieruchomości*, „Przegląd Podatków Lokalnych i Finansów Samorządowych” 2010, nr 9.

Zespół Ekspertki ds. Lokalnego Prawa Podatkowego

Katedra Prawa Podatkowego, Wydział Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, 15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 1
tel. (+ 48 85) 745-71-49, fax. (+48 85) 740-60-89

- w podatku od towarów i usług, w którym wykorzystano Polską Klasyfikację Wyrobów i Usług¹³;
- w podatku akcyzowym, gdzie wykorzystano kod CN, a więc Nomenklaturę Scaloną;
- w podatku dochodowym od osób fizycznych oraz od osób prawnych, gdzie wykorzystano Klasyfikację Środków Trwałych.¹⁴

Podkreślić należy, iż istnieje jeszcze jedna klasyfikacja statystyczna, która może być brana pod uwagę przy definiowaniu budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Jest to Polska Klasyfikacja Obiektów Budowlanych (PKOB).¹⁵ Klasyfikacja ta jest powiązana z KŚT.

Wykorzystanie klasyfikacji statystycznych umożliwi, w naszej ocenie, precyzyjne zdefiniowanie budowli dla potrzeb opodatkowania. Za budowlę uznany będzie więc jedynie taki obiekt, który posiada precyzyjnie wskazaną klasyfikację statystyczną. Podkreślić przy tym należy, iż w związku z art. 217 Konstytucji RP i wyrażoną w nim zasadą *nullum tributum sine lege*, nie jest możliwe stworzenie definicji, która odsyłałaby bezpośrednio do regulacji zawierających wskazane klasyfikacje. Byłoby to bowiem w istocie określenie przedmiotu opodatkowania poprzez akty podustawowe, nie mieszczące się w szeroko rozumianym prawie podatkowym. Z tego względu racjonalne wydaje się umieszczenie oznaczeń właściwej klasyfikacji wprost w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych, a ze względu na charakter tych oznaczeń, powinno to mieć miejsce w odpowiednim załączniku. Zgodnie bowiem z § 29 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”¹⁶ „Ustawa może zawierać załączniki; odesłania do załączników zamieszcza się w przepisach merytorycznych ustawy. W załącznikach do ustawy zamieszcza się w szczególności wykazy, wykresy, wzory, tabele i opisy o charakterze specjalistycznym”.

Definicja budowli w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych powinna być więc określona w słowniczku ustawy z odpowiednim odesłaniem do załącznika, w którym poprzez użycie właściwego symbolu klasyfikacji statystycznej zostanie precyzyjnie

¹³ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (PKWiU)(Dz.U. Nr 207 poz.1293).

¹⁴ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych (KŚT) (Dz.U. Nr 242, poz. 1622).

¹⁵ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Obiektów Budowlanych (PKOB) (Dz.U. Nr 112, poz. 1316 ze zm.).

¹⁶ Dz.U. Nr 100, poz. 908 ze zm.

zidentyfikowana. Pozostaje kluczowe pytanie, jaka klasyfikacja powinna być w tym zakresie użyta? W naszej ocenie powinna być to Klasyfikacja Środków Trwałych.

V. Zasadniczym argumentem, oprócz dużego stopnia precyzji, przemawiającym za wykorzystaniem przy definiowaniu budowli KŚT, jest sposób ustalania na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości podstawy opodatkowania dla budowli. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. podstawą opodatkowania dla tej kategorii przedmiotów opodatkowania jest, co do zasady, wartość, o której mowa w przepisach o podatkach dochodowych, ustalona na dzień 1 stycznia roku podatkowego, stanowiąca podstawę obliczania amortyzacji w tym roku, niepomniejszona o odpisy amortyzacyjne, a w przypadku budowli całkowicie zamortyzowanych - ich wartość z dnia 1 stycznia roku, w którym dokonano ostatniego odpisu amortyzacyjnego. Zarówno przepisy ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych¹⁷, jak i ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych¹⁸ wymagają prowadzenia przez podatników ewidencji środków trwałych. Ewidencja ta prowadzona jest z uwzględnieniem Klasyfikacji Środków Trwałych. Podstawą opodatkowania budowli podatkiem od nieruchomości, u podatników prowadzących ewidencję środków trwałych, jest ich wartość początkowa wynikająca z tej ewidencji. Przyjęcie Klasyfikacji Środków Trwałych jako podstawy do określenia przedmiotu opodatkowania, jakim jest budowla, prowadziłyby do tego, że z punktu widzenia podatnika, powinien on w pierwszej kolejności ustalić, czy obiekt o danym symbolu figuruje w jego ewidencji, a następnie powinien przyjąć dla potrzeb opodatkowania wartość początkową z tejże ewidencji. Z kolei gminne organy podatkowe także w stosunkowo łatwy sposób mogłyby weryfikować poprawność opodatkowania, do czego wystarczający byłby wgląd do ewidencji środków trwałych podatnika.

Odwołanie się do symboli KŚT ułatwiłoby także określenie przedmiotu opodatkowania dla tej, stosunkowo nielicznej kategorii podatników, którzy nie są zobowiązani do prowadzenia ewidencji środków trwałych. Rozporządzenie w sprawie Klasyfikacji Środków Trwałych zawiera bowiem objaśnienia wstępne i szczegółowe, które umożliwiają precyzyjne przypisanie danego obiektu do poszczególnych symboli z tej ewidencji. Objaśnienia te byłyby również przydatne dla gminnego organu podatkowego, który ustalałby czy podatnik posiada budowlę podlegającą opodatkowaniu, w przypadku, gdy nie prowadzi on ewidencji środków

¹⁷ Tekst jednolity: Dz.U. z 2011 r. Nr 74, poz. 397 ze zm.

¹⁸ Tekst jednolity: Dz.U. z 2012 r. poz. 361 ze zm.

trwałych, albo też świadomie lub nieświadomie - czego nie można wykluczyć - nie wprowadza określonych obiektów do ewidencji celem ucieczki od opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

VI. Końcowo rozważyć należy, jaka część obiektów objętych KŚT powinna być klasyfikowana jako budowla dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości? W tym zakresie konieczne jest wyważenie zarówno interesów podatników, jak i gmin, których dochodem jest podatek od nieruchomości. Generalnie zmiana definicji powinna być z punktu widzenia obu kategorii możliwie neutralna, a więc nie prowadzić do zwiększenia obciążeń podatkowych, ale i nie uszczuplać budżetów gmin. Jest to oczywiście postulat, który wymaga szczegółowych konsultacji nad konkretnym projektem definicji budowli i składających się na nią odpowiednich symboli KŚT.

Sięgając do kategorii obiektów objętych KŚT logiczne wydaje się objęcie definicją budowli grupy 2, czyli obiektów inżynierii lądowej i wodnej. Należy jednak poddać analizie również inne grupy, w których wskazane są maszyny i urządzenia aktualnie podlegające opodatkowaniu jako samodzielne budowle (np. zbiorniki) lub elementy budowli stanowiące z nimi całość techniczno-użytkową (np. stacje transformatorowe).

VII. W konkluzji stwierdzić należy, iż przy tworzeniu nowej definicji budowli dla potrzeb opodatkowania podatkiem od nieruchomości priorytetem powinna być realizacja zasady określoności przepisów prawa podatkowego. Definicja powinna być więc na tyle precyzyjna, aby w stosunkowo prosty sposób można było zweryfikować, czy na podatniku w danym zakresie ciąży obowiązek podatkowy.

Powyższy postulat, w naszej ocenie, może być zrealizowany poprzez odesłanie przy definiowaniu budowli do konkretnych symboli Klasyfikacji Środków Trwałych i ich wskazanie w sposób enumeratywny w załączniku do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. W konsekwencji u znakomitej większości podatników prowadzących ewidencję środków trwałych na potrzeby podatku dochodowego, stosunkowo prosto można byłoby ustalić, czy posiadają oni budowle podlegające opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, a następnie określić wartość tych budowli wg tejże ewidencji. Z kolei w odniesieniu do sytuacji, w których dany obiekt nie figuruje w ewidencji, czy to podatnik czy też gminny

Zespół Ekspertki ds. Lokalnego Prawa Podatkowego

Katedra Prawa Podatkowego, Wydział Prawa Uniwersytetu w Białymstoku, 15-213 Białystok, ul. Mickiewicza 1
tel. (+ 48 85) 745-71-49, fax. (+48 85) 740-60-89

organ podatkowy na podstawie objaśnień do KŚT mógłby samodzielnie weryfikować zasadność opodatkowania, posługując się w tym zakresie szczegółowymi kryteriami.

Zakres odesłania w załączniku do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych do symboli KŚT wymaga szczegółowych konsultacji społecznych. Zasadniczo nie powinien on ani prowadzić do zwiększenia opodatkowania, ani też do uszczuplenia dochodów gmin. Racjonalne wydaje się przy tym objęcie opodatkowaniem jako budowli przede wszystkim obiektów z grupy 2 KŚT, a więc obiektów inżynierii lądowej i wodnej.

Na zbliżonych zasadach powinien być zdefiniowany w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych budynek jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości. Odesłanie do KŚT powinno wyeliminować istniejące spory dotyczące tego, czy dany obiekt budowlany powinien być opodatkowany jako budowla (podstawą opodatkowania jest wartość) czy też budynek (podstawą opodatkowania jest powierzchnia użytkowa). Za takim rozwiązaniem przemawiają również powiązania pomiędzy ewidencją gruntów i budynków i KŚT. Jest to szczególnie istotne z uwagi na to, że dane z ewidencji gruntów i budynków powinny być podstawą do ustalania zasad opodatkowania m.in. budynków.

dr Mariusz Popławski

dr Rafał Dowgier